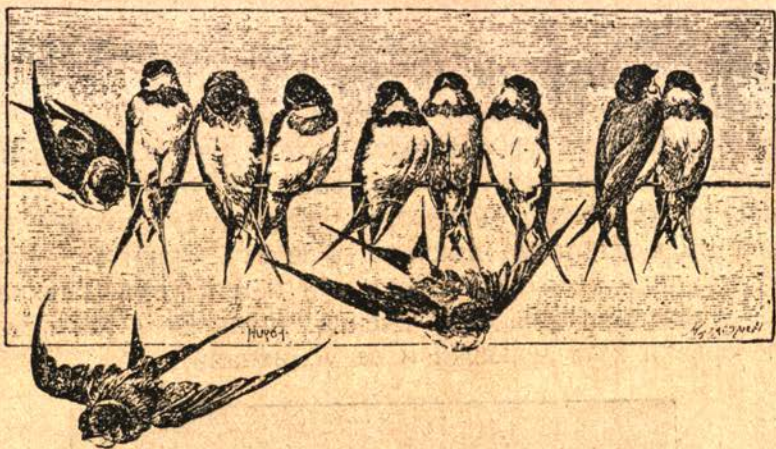




Снѣжанка.

Едно врѣме въ едно далечно царство имало единъ дѣдо и една баба. Хубаво и сговорно си живѣли тѣ на бѣлия свѣтъ, само едно имъ било мжно — нѣмали си дѣца. Тежко било на двамата, че на старостъ самички живѣятъ, но какво да се прави — така имъ било писано. Едничка радостъ имъ била само тая, дѣто могли да виждатъ и да милватъ чуждитѣ дѣца.

Една зима старцитѣ седѣли въ малката си кжщичка и гледали прѣзъ прозореца, какъ на улицата си играятъ съ снѣга дѣчица. Току-що било паднало снѣгъ и такъвъ бѣлъ, чистъ, мекъ и пухъкъ — да му се ненагледашъ. Играли що играли дѣцата, най-послѣ захванали да правятъ отъ снѣгъ една баба. Старецътъ казалъ:

— Хайде, стара, да излѣземъ и ние да направимъ отъ снѣгъ една баба въ градинката.

— Добрѣ, старче, да излѣземъ да се порасходимъ, само че защо ни е баба да правимъ, по-добрѣ да си направимъ отъ снѣгъ едно дѣтенце.

— Много добрѣ, — казалъ старецътъ, грабналъ шапката и излѣзналъ въ градинката.

И почнали дѣдо и баба да правятъ дѣтенце отъ снѣгъ.

— Помага, Богъ, стари! — казалъ имъ нѣкой минувачъ отъ улицата. — Какво правите.